

NORGES HØYESTERETT

Den 19. april 2006 avsa Høyesterett dom i

HR-2006-00657-A, (sak nr. 2005/966), sivil sak, anke,

Uniprawns Holding AS

(advokat Stig Bjørklund – til prøve)

mot

Staten v/Troms fylkesskattekontor

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Richard Saue)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Rieber-Mohn**: Saken gjelder spørsmålet om skattefradrag for ytelser som hevdes å være vederlag for urettmessig motytelse, jf. skatteloven 1911 § 44 første ledd bokstav a femte ledd.
- (2) Uniprawns AS ble stiftet i 1987. Etter en selskapsmessig omstrukturering ble det organisert som et holdingselskap og fikk firmanavnet Uniprawns Holding AS, heretter Uniprawns. Selskapets hovedsakelige virksomhet er salg av dypfrysede reker ved eksport. Uniprawns eier flere rekefabrikker og fryselagre, som er organisert som heleide datterselskaper, og som var leverandører av reker til Uniprawns salgsvirksomhet.
- (3) I perioden 1993 til 1997 utgjorde det årlige eksportsalget mellom 3 000 og 6 000 tonn reker, og i denne perioden var omsetningen stort sett over 200 millioner kroner pr. år. Omsetningen i 2001 var om lag 300 millioner kroner.
- (4) A har vært daglig leder av Uniprawns siden 1987 og er aksjonær i selskapet.
- (5) Ved bokettersyn i selskapet i 1997 og 1999 ble det avdekket at det var foretatt provisjonsutbetalinger fra Uniprawns til en konto i Bank of America i Los Angeles, registrert på "Nilsson Consultation Incorp.". Utbetalingene fra Uniprawns skjedde på grunnlag av fakturaer utferdiget av innkjøpssjef B, som eide 50 % av aksjene i Sannäs Räkor AB, heretter Sannäs. Dette selskapet var en av Uniprawns største kunder.

- (6) Provisjonsordningen ble avtalt i 1993 mellom A og B, som kjente hverandre fra før. Provisjonen fremkom ved at fakturaen fra Uniprawns til Sannäs ble belastet med en kilopris som var 1 krone høyere enn den pris som Uniprawns hadde avtalt med sin leverandør, som normalt var et datterselskap. Denne fremgangsmåten brøt med den som Uniprawns vanligvis fulgte ved sine salg. Normalt var kiloprisen ut fra selskapet den samme som den leverandøren hadde fastsatt. Etter avtale med denne fremkom Uniprawns fortjeneste ved at selskapet automatisk fikk 3 % rabatt på sine innkjøp.
- (7) Det ekstraordinære i avtalen med Sannäs var således påslaget med 1 krone pr. kilo, som A sørget for ble utbetalt til kontoinnehaveren i Amerika, som etter hvert viste seg å være B personlig.
- (8) I Sverige ble det innledet politietterforskning mot B for dette arrangementet. I Strömstad Tingsrätt ble han 13. mars 1998 dømt for grovt bedrageri mot Sannäs og idømt en fengselsstraff på tre år og ti måneder. Han ble dessuten dømt til å betale erstatning til Sannäs.
- (9) Ved de foretatte bokettersyn hos Uniprawns ble det avdekket at de utbetalte provisjoner i årene 1994–1996 i alt beløp seg til 2 424 623 kroner. Disse utgifter hadde Uniprawns ført til fradrag i sine selvangivelser for de aktuelle årene, jf. tidligere skattelovs § 44 første ledd første punktum.
- (10) Ved ligningsnemndas vedtak 26. februar 2001 ble fradrag for utbetalte provisjoner i 1995 og 1996 nektet med hjemmel i skattelovens § 44 første ledd bokstav a femte ledd. Når året 1994 ikke ble tatt med, var det fordi denne bestemmelsen, som ble tilføyet ved lov 13. desember 1996 nr. 83, ble gitt virkning fra og med inntektsåret 1995. Selskapets inntekt ble etter dette økt med 873 100 kroner for 1995 og 835 100 kroner for 1996. Uniprawns ble dessuten ilagt tilleggsskatt med 45 % for grovt uaktsomt å ha gitt ufullstendige eller uriktige opplysninger om egne inntektsforhold.
- (11) Ved statsadvokatens beslutning 1. februar 2001 ble A satt under tiltale for medvirkning til grov utroskap (straffelovens § 276, jf. § 275) overfor Sannäs, subsidiært heleri (straffelovens § 317 første og tredje ledd) for å ha bistått B med å sikre seg et betydelig utbytte fra et straffbart forhold.
- (12) Den 1. mars 2001 ble det utferdiget forelegg mot Uniprawns etter straffelovens § 48 a på grunnlag av de forhold påtalemyndigheten mente A hadde gjort seg skyldig i på vegne av selskapet. Forelegget omfattet også noen tollovertredelser som ikke har tilknytning til denne saken.
- (13) Ved Nord-Troms tingretts dom 4. januar 2002 ble A dømt til fengselsstraff på 1 år for overtredelse av straffelovens § 317 første og tredje ledd. Uniprawns ble på samme grunnlag og for ansattes overtredelser av tolloven idømt en bot på 1 million kroner.
- (14) Ved Hålogaland lagmannsretts dom 20. juni 2002 ble A frifunnet for medvirkning til grov utroskap fordi han ikke ble ansett for å ha handlet med forsett. På samme grunnlag ble han frifunnet for heleri. Han ble også frifunnet for overtredelse av straffelovens § 317 femte ledd, som rammer uaktsomt heleri. Uniprawns ble på de samme grunnlag frifunnet for foretaksstraff etter de nevnte bestemmelser i straffeloven, mens domfellelsen for overtredelser av tolloven ble opprettholdt, og boten redusert til 100 000 kroner.

- (15) Ligningsnemndas vedtak om å nekte fradrag for provisjonsutbetalingene i 1995 og 1996 ble av skattyteren påklaget til overligningsnemnda, som i vedtak 11. desember 2002 fastholdt ligningen, men fant det tilstrekkelig med 30 % tilleggsskatt ”under henvisning til at skattyter ikke har handlet grovt uaktsomt”.
- (16) Under drøftelsen av spørsmålet om tilleggsskatt foretok overligningsnemnda en forholdsvis inngående vurdering av om lagmannsrettens frifinnelse av A stengte for senere ileggelse av tilleggsskatt, jf. Den europeiske menneskerettskonvensjons (EMK) tilleggsprotokoll 7 artikkel 4 nr. 1. Nemnda fant at de objektive gjerningsbeskrivelser i de straffebestemmelser som frifinnelsen gjaldt, adskilte seg fra gjerningsbeskrivelsen i ligningslovens bestemmelser om tilleggsskatt ”in their essential elements”, og at tilleggsprotokoll 7 artikkel 4 ikke kom til anvendelse.
- (17) Uniprawns brakte overligningsnemndas vedtak inn for Nord-Troms tingrett, som 24. august 2004 avsa dom med slik domsslutning:
- ”1. **Ligningen til Uniprawns Holding AS for inntektsårene 1995 og 1996 oppheves. Det innrømmes fradrag for provisjonsutgifter med kr 873 100,- for 1995 og kr 835 100,- for 1996.**
2. **Staten v/Troms fylkesskattekontor betaler innen 2 uker fra dommens forkynnelse saksomkostninger til Uniprawns Holding AS med kr 63 700,- med tillegg av forsinkelsesrenter etter forsinkelsesrenteloven § 3 fra forfall og til betaling skjer.”**
- (18) Tingretten bygget sin avgjørelse i stor utstrekning på lagmannsrettens frifinnelse av A i straffesaken og fant at provisjonsutbetalingen ”fremstår som et ordinært bransjerelatert prissystem”, og at ordningen ikke stred mot den alminnelige forretningsmoral.
- (19) Etter anke fra staten v/Troms fylkesskattekontor avsa Hålogaland lagmannsrett den 2. mars 2005 dom med slik domsslutning:
- ”1. **Staten v/Troms fylkesskattekontor frifinnes.**
2. **Uniprawns Holding AS dømmes til innen 2 uker fra dommens forkynnelse å betale staten v/Troms fylkesskattekontor sakens utgifter med 40 438,52 kroner for tingretten og 69 952,30 kroner for lagmannsretten, alt med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer.”**
- (20) Lagmannsretten fant at Uniprawns ved A foretok provisjonsutbetalingen for å oppnå en urettmessig motytelse, og at utgiftene således ikke kunne føres til fradrag, jf. tidligere skattelovs § 44 første ledd bokstav a femte ledd. Overligningsnemndas vedtak om tilleggsskatt på 30 % ble opprettholdt.
- (21) Uniprawns har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen og bevisbedømmelsen. Det er i anken anført at spørsmål om tilleggsskatt ikke ”påankes ... særskilt, etter som dette vil bli avgjort som en følge av avgjørelsen om fradragsrett for provisjonene”.
- (22) For Høyesterett er det fremlagt noen få nye dokumenter, men saken står praktisk talt i samme stilling som for lagmannsretten.

- (23) Den ankende part – *Uniprawns Holding AS* – har i sammenfatning anført:
- (24) Partene er enige om at utgiften – de utbetalte provisjonene – er av en slik karakter at den er påført Uniprawns for å sikre en inntekt, og den således i prinsippet er fradragsberettiget etter tidligere skattelovs § 44 første ledd første punktum. Spørsmålet er om den faller inn under unntaket i bokstav a femte ledd i samme ledd i bestemmelsen.
- (25) Ved denne bedømmelsen må tas utgangspunkt i Uniprawns – As – subjektive bedømmelse av omstendighetene på avtaletidspunktet. Det kan da ikke legges til grunn at A var klar over at kronepåslaget i prisen til Sannäs, og den senere utbetaling til den amerikanskregistrerte bankkontoen, var vederlag for en urettmessig motytelse.
- (26) Det må imidlertid innfortolkes et uaktsomhetskrav i § 44 første ledd bokstav a femte ledd. A har gjennom den perioden utbetalingene fant sted gått ut fra at utbetalingen skjedde til et Sannäs-relatert selskap i USA, og han kan ikke bebreides for at han den gang ikke skjønnte at det var B som ved dette arrangementet bedro det selskap han eide halvparten av og var ansatt i. Det må i den forbindelse sees hen til at B var den drivende kraft i Sannäs. Han hadde fullmakt til å forplikte selskapet og var dets ansikt utad. Mange oppfattet det slik at han ”var” Sannäs.
- (27) Ved bedømmelsen av As aktsomhet må også legges vekt på at provisjonsordninger var utbredt i bransjen, og at Uniprawns hadde gått inn på lignende ordninger med andre kjøpere enn Sannäs.
- (28) I helhetsvurderingen må det også legges betydelig vekt på at lagmannsretten i straffesaken frifant ham for uaktsomhet i forhold til straffelovens heleribestemmelse, og temaet for lagmannsretten var praktisk talt det samme som i denne saken.
- (29) Uniprawns har lagt ned slik påstand:
- ”1. Ligningen til Uniprawns Holding AS for inntektsårene 1995 og 1996 oppheves. Det innrømmes fradrag for provisjonsutgifter med kr 873 100 for 1995 og kr 835 100 for 1996.
 2. Staten ved Troms Fylkesskattekontor dømmes til å betale saksomkostninger for Høyesterett, lagmannsrett, og tingrett til Uniprawns Holding AS med tillegg av renter etter lov om forsinkelsesrenter § 3 fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.”
- (30) Ankemotparten – *staten v/Troms fylkesskattekontor* – har i sammenfatning anført:
- (31) Den etterligning som har funnet sted i saken, er basert på en korrekt bevisbedømmelse og riktig anvendelse av skatteloven.
- (32) Partene er enige om at det i skattelovens ”smøringsbestemmelse” må innfortolkes et krav om uaktsomhet hos skattyteren for at fradrag skal nektes når det ytes vederlag mot urettmessig motytelse. A har klarligvis opptrådt uaktsomt da han inngikk avtalen med B og gjennomførte provisjonsutbetalingene.
- (33) Den provisjonsordningen Uniprawns hadde med Sannäs er ekstraordinær og skiller seg fra de andre provisjonsordningene som selskapet har påberopt seg. A har dessuten erkjent i politiavhør i 1997 i straffesaken mot B at provisjoner ikke var vanlig i bransjen.

- (34) Den omtvistede provisjonsordningen var av en slik karakter at den i høy grad burde ha fått varsellampene til å lyse for A. Provisjonen var uten kommersielt innhold og gikk til et annet foretak i et annet land, som endog bar navnet til daglig leder i Sannäs. Det var dessuten denne som utferdiget fakturaene.
- (35) Dersom et uaktsomhetskrav ikke kan innfortolkes i ”smøringsbestemmelsen” i skatteloven, så har A uansett vært klar over at hele arrangementet var til fordel for B, og Uniprawns må av den grunn nektes fradrag.
- (36) Ankemotparten har lagt ned slik påstand:
- ”1. Lagmannsrettens dom stadfestes.**
- 2. Staten v/Troms fylkesskattekontor tilkjennes erstatning for saksomkostninger for Høyesterett med tillegg av lovens rente fra forfall til betaling skjer.”**
- (37) *Jeg er kommet til samme resultat som lagmannsretten, men har en noe avvikende begrunnelse.*
- (38) Det er enighet mellom partene om at Uniprawns i utgangspunktet har krav på fradrag for provisjonsutbetalingene i henhold til tidligere skattelovs § 44 første ledd første punktum, jf. gjeldende skattelovs § 6-1 første ledd første punktum, som viderefører den samme regel. Dette er også lagt til grunn ved den ligningsmessige behandling av saken, og fradrag er godkjent – uten krav om endringsligning – for inntektsåret 1994. Som tidligere nevnt fikk den nye regel om nektelse av fradrag ved ytelser som er vederlag for urettmessig motytelse, virkning fra og med inntektsåret 1995.
- (39) Bestemmelsen om fradragsnektelse ved ”bestikkelser” i § 44 første ledd bokstav a femte ledd – som er videreført i gjeldende skattelovs § 6-22 med samme ordlyd – lyder slik:
- ”Fradrag gis ikke for bestikkelse og annen ytelse som er vederlag for urettmessig motytelse, eller som tar sikte på å oppnå en slik motytelse. Motytelsen er urettmessig både når den strider mot den alminnelige forretningsmoral eller forvaltningsskikk på det stedet motytelsen skjer eller skulle skjedd, og når den ville stride mot den alminnelige forretningsmoral eller forvaltningsskikk i Norge.”**
- (40) Jeg forstår denne bestemmelse slik at det sentrale er om en ytelse er vederlag for en ”urettmessig motytelse”. Er den det, har det ingen betydning om lovens karakteristikk ”bestikkelse” er dekkende for ytelsen eller ikke. I høringsutkastet som Finansdepartementet sendte ut før proposisjonen ble utarbeidet, og som er trykket som vedlegg til Ot.prp. nr. 76 1995–96, heter det således på side 24:
- ”Men det er ikke meningen at begrepet bestikkelse i utkastet skal gis et selvstendig, rettslig innhold. Vilkåret om å være vederlag for illojal motytelse eller tilskynde slik motytelse vil være det generelt avgjørende etter lovutkastet, uansett om ytelsen språklig kvalifiserer til det ladete uttrykk bestikkelse eller ikke.”**
- (41) Jeg nevner at i høringsutkastet var brukt uttrykket ”illojal motytelse”, mens loven bruker betegnelsen ”urettmessig” i stedet for ”illojal”.
- (42) Høringsutkastets formulering på dette punkt pekte mot det som også er det sentrale i lovens formulering ”urettmessig motytelse”: At mottakeren av den første ytelse opptrer

utilbørlig i forhold til sin hjemmelsmann ved den motytelse som gis. Dette er uttrykt slik i Ot.prp. nr. 76 1995–96 side 16:

”Den rettslege standarden tar i første rekkje sikte på urettkommen motyting i forhold til eigen arbeidsgjevar eller oppdragsgjevar.”

- (43) Den motytelse som er gitt av Sannäs ved B, er rent konkret et løfte om å opprettholde forretningsforbindelsen med Uniprawns. Bakgrunnen for den provisjonsavtale som ble inngått mellom B og A, fremgår klart av den forklaring A ga til svensk politi i 1997, i forbindelse med etterforskningen av B. A forklarte da:

”På fråga svarar A att provisionen var ett krav från B, annars skulle Sannäs inte köpa från UP.”

- (44) I sin forklaring til norsk politi i 1999, under etterforskningen av A, bekreftet B hva A hadde forklart om motytelsen:

”Vitnet sier at han satte et visst press på mistenkte for å få det slik han ville, og siden vitnet var hans største kunde, syntes han at han måtte gjøre det slik. Vitnet sier at han som kjøper har et press på selger, men det ble ikke diskutert nærmere. Vitnet sier at det var et ”usagt” press som han benyttet seg av. Dvs. mistenkte var avhengig av å selge reker til vitnet.”

- (45) Den konkrete motytelsen som Uniprawns fikk, var således sikring av en meget viktig forretningsforbindelse. Denne motytelsen er naturligvis ikke i seg selv urettmessig. Men den fremkom altså – som vi i ettertid vet – ved et bedrageri overfor Bs egen arbeidsgiver – Sannäs – som B er dømt for i Sverige. Det er på denne bakgrunn overhodet ikke tvilsomt at As provisjonsutbetalinger var vederlag for en urettmessig motytelse.
- (46) Ingen av sakens parter anser dette objektive faktum som tilstrekkelig til å nekte Uniprawns fradrag etter skattelovens § 44 første ledd bokstav a femte ledd. Partene er enige om at det i bestemmelsen må innfortolkes et krav til skattyterens subjektive forhold, og at det må være et vilkår for å nekte fradrag i vår sak at A på vegne av Uniprawns i det minste har handlet uaktsomt på avtaletidspunktet eller ved de senere provisjonsutbetalinger.
- (47) Den del av bestemmelsen som får anvendelse i denne saken, er bokstav a femte ledd første alternativ i første punktum:
- ”Fradrag gis ikke for bestikkelse og annen ytelse som er vederlag for urettmessig motytelse, ...”**
- (48) Så langt jeg kan se, gis det ikke i forarbeidene noen sikre holdepunkter for at det må stilles krav til de subjektive forhold hos den som krever fradrag. Uttrykket ”bestikkelse” i lovteksten kan bære bud om et krav til bevisst – forsettlig – forhold, men som tidligere nevnt skal ikke valget av dette uttrykket medføre at det gis et selvstendig rettslig innhold.
- (49) I Ot.prp. nr. 76 1995–96 finnes nok enkelte uttalelser som kan tyde på at man har hatt for øye de mer bevisste tilfeller av korrupsjon. Men disse formuleringene knytter seg i første rekke til alternativet ”... eller som tar sikte på å oppnå en slik motytelse” i bokstav a femte ledd første punktum, som ikke er til bedømmelse i denne saken, jf. nærmere proposisjonen side 15.

- (50) Jeg er enig med partene i at det må innfortolkes et krav til skattyters subjektive forhold i den aktuelle lovbestemmelsen, og jeg er også enig i at det må være et vilkår for å nekte fradrag etter bestemmelsen at skattyter iallfall har utvist uaktsomhet med hensyn til den urettmessige motytelse.
- (51) Formålet med den lovbestemmelse som ble føyet til § 44 første ledd bokstav a i skatteloven i 1996, var å hindre bestikkelser – eller ”muting” som det het i proposisjonens nynorske tekst. Det ble også vist til de internasjonale bestrebelser for å hindre bestikkelser, i første rekke ved en tilråding i OECD om ”tiltak mot muting i sammenheng med internasjonale forretningstransaksjoner”, se proposisjonen side 14.
- (52) Jeg ser det slik at dette formålet nås best ved en regel som i det minste forutsetter at skattyteren kan bebreides for den transaksjon han har deltatt i. En regel om at den fullt ut aktsomme skattyter skal nektes fradrag for en ytelse som i ettertid viste seg å inngå i et korrupsjons- eller korrupsjonsliknende forhold, vil etter min mening ramme for hardt, vidt og tilfeldig.
- (53) Spørsmålet blir så om A på vegne av Uniprawns, som må identifiseres med ham, utviste uaktsomhet da han ga etter for det press B la på ham ved inngåelsen av avtalen om provisjoner en gang i 1993, eventuelt ved de senere utbetalinger.
- (54) Det er i denne sammenheng grunn til å feste seg ved at avtalen ble inngått muntlig, og at A etter det opplyste trengte en ukes tid på å bestemme seg for å akseptere ordningen. Dette er i seg selv påfallende når man tar i betraktning at ankende part anfører at A oppfattet det slik at provisjonen gikk til et Sannäs-relatert eller Sannäs-kontrollert utenlandsk selskap, og at han ikke så noe mistenkelig i dette opplegget.
- (55) Dersom A virkelig hadde denne antakelsen, måtte det fremstå desto mer iøynefallende at ordningen med utbetaling av provisjoner syntes å mangle et fornuftig forretningsmessig formål. Overligningsnemnda har for så vidt en treffende beskrivelse av provisjonsordningen når den skriver:
- ”Det normale og akseptable ville etter nemndas syn være at Uniprawns hadde fakturert Sannäs Råkor AB for den reelle kg pris, dvs. 1 kr. mindre enn fakturert pris, og så hadde det vært opp til Sannäs Råkor AB å utbetale eventuell provisjon til B, eller å eventuelt overføre penger til egen konto i USA. I stedet for har altså Uniprawns ”overfakturert” Sannäs Råkor AB, for så å tilbakeføre beløpet som utgjøre ”overfaktureringen” til en av selskapets aksjonærer.”**
- (56) Det burde etter min mening også ha manet A til aktsomhet at fakturaene på provisjoner var utstedt av B personlig, altså av selskapets ubestridte leder, som dessuten eide halvparten av aksjene. Selve utskrivningen hadde B besørget selv, dels ved håndskrift. Innenfor ordinær forretningsvirksomhet fremstår dette som påfallende – det praktiske arbeidet med utstedelse og utskrivning av fakturaer vil normalt finne sted på et annet nivå i virksomheten. Dertil kommer at den bankkonto i USA som pengene skulle sendes til, bar Bs navn.
- (57) De omstendigheter som her er trukket frem, er etter min mening tilstrekkelige til å konkludere med at A, ved ikke å undersøke forholdene nærmere, handlet i strid med den norm som her må gjelde for en forsvarlig og aktsom opptreden i forretningslivet. Etter

den forståelse av tidligere skattelovs § 44 som jeg har redegjort for, kan jeg derved ikke se at han har krav på å få fradragført utgiftene til provisjoner. Ligningene må derved opprettholdes.

- (58) Jeg tilføyer at jeg ikke kan se at det har noen betydning for mitt standpunkt at lagmannsretten i straffesaken mot A frifant ham for uaktsomt heleri, til dels med en vurdering av de samme elementer som jeg har behandlet ved uaktsomhetsbedømmelsen i denne saken. Jeg kan heller ikke se at denne skattesaken reiser spørsmål i forhold til EMK artikkel 6 nr. 2 – den såkalte uskyldspresumsjonen. Frifinnelsen av A for de strafferettslige tiltalepunkter, og for uaktsomt heleri, står fast. Min bedømmelse av As uaktsomhet i den skatterettslige sammenheng som denne saken dreier seg om, røkkes ikke ved den vurdering Hålogaland lagmannsrett foretok i straffesaken, og som for uaktsomt heleri ble oppsummert slik at det ikke var ”nærliggende for A å tenke seg at avtalen og transaksjonene var et ledd i en straffbar handling”.
- (59) Anken har vært forgjeves, og Uniprawns må etter hovedregelen i tvistemålslovens § 180 første ledd pålegges å erstatte statens omkostninger for Høyesterett. Statens prosessfullmektig har krevet et salær på 60 000 kroner, og omkostningsoppgaven legges til grunn for avgjørelsen. Jeg har intet å bemerke til lagmannsrettens saksomkostningsavgjørelse.
- (60) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Uniprawns Holding AS til staten v/Troms fylkesskattekontor 60 000 – sekstitusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.

(61)	Dommer Bruzelius:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(62)	Dommer Støle:	Likeså.
(63)	Dommer Stabel:	Likeså.
(64)	Justitiarius Schei:	Likeså.

(65) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Uniprawns Holding AS til staten v/Troms fylkesskattekontor 60 000 – sekstitusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.